

DESIRE®

Jayci Lee
Neudržitelné
tajemství

JAYCI LEE

NEUDRŽITELNÉ
TAJEMSTVÍ

PŘEKLAD

LAĎKA KRÁTKÁ

Milá čtenářko,

máme tu léto a já věřím, že příběhy, které jsem si pro Vás nachystal Vám ho zpřijemní, ať již si je zabalíte někam na dovolenou, nebo je budete mít jen tak pro chvíle lenošného spočinutí po parném dni. Pokud máte ráda dobrodružství, jistě Vás nezklame povídka Nebezpečný úkol, kde se hrdinové ocitnou v mexické džungli a k tomu ještě pod palbou kulek. A pokud dáváte přednost trochu sofistikovanějšímu prostředí, jistě Vás zaujme romance Neudržitelné tajemství, jehož hrdinkou je výjimečná houslistka, či povídka jako dělaná na pláž: Kalifornská romance. Ať již se rozhodnete jakkoli, věřím, že si léto s mými příběhy krásně užijete.

S láskou

Váš Harlequin

Jayci Lee

NEUDRŽITELNÉ TAJEMSTVÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

One Night Only

První vydání:

Harlequin Books, 2022

Překlad:

Ladka Krátká

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyťhová

© 2022 by Judith J. Yi

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-1123-2 (EPUB)

ISBN 978-83-291-1124-9 (MOBI)

ISBN 978-83-291-1125-6 (PDF)

PROLOG

Když Megan Hanová a její sestry vystupovaly jako Trio Hana, tón jejích houslí, Angienina violoncella a Chloeniny violy se spojily v jeden, aby vytvořily hudbu jejich srdcí. Megan naplňovalo radostí, že mohla být součástí tria. Přinášelo jí to naplnění, které se nedalo s ničím jiným srovnat. Žila svůj sen, jež sdílela společně se sestrami, a jinak by to ani mít nechtěla.

Poslední dobou však pociťovala určitý neklid. Čas od času ji napadlo, jaké by bylo stát na vlastních nohách. Občas si připadala ztracená, prázdná, jako by část samu sebe stále potlačovala. Snad právě proto přijala nabídku zahrát si na rockovém koncertu v zakouřeném nočním klubu Topsy Dahlia v Hollywoodu, shodou okolností ve stejný večer, kdy Trio Hana vystupovalo na závěrečném koncertu sezóny, jež byl organizovaný Společností pro komorní hudbu.

Načasování tedy nebylo ideální a v klubu se raději ani nezmínila, že byla také součástí komorního tria. Poslední dobou ji však elektrické housle lákaly a chtěla vědět, jestli se jí podaří rozhýbat publikum i bez sester a věhlasu jejich seskupení. Prozatím by své rozhodnutí neoznačila za rebelii, jelikož byla přesvědčená, že si se svým volným časem může nakládat podle sebe, nicméně si to ještě nechala pro sebe. Bylo to takové její malé tajemství, které ji na jednu stranu vzrušovalo, na druhou mírně lekalo.

Výbuch potlesku ji vytrhl ze snění a vrátil zpět do

koncertní haly. Ukrytá za oponou, potají tleskala spolu s diváky. Koncert se vydařil.

„Nemůžu uvěřit, že tohle byl poslední koncert sezóny,“ potřásla vedle ní Chloe hlavou.

„Přesně tak. Každým rokem se mi sezóna zdá kratší a kratší. Musím přiznat, že mi budou diváci chybět, zejména tohle velké publikum,“ povzdychla si Angie. „Dodává mi to obrovskou energii. Tomu se nic nevyrovná.“

„Tak se jim ještě jednou pojdme ukázat, abychom načerpaly dostatek energie, než začne nová sezóna,“ mrkla na ně Megan a uhladila si večerní šaty splývající na zem.

„Je čas se poklonit, dámy.“

Jakmile se objevily zpátky na jevišti, přivítal je ohlušující potlesk. Megan přiložila dlaň k hrudi a s úsměvem se mírně uklonila. V srdci cítila nesmírnou vděčnost. Za posledních několik let získaly věhlas díky skladbě, kterou pro ně složil manžel Angie, Joshua Shin. Musely ji hrát na každém koncertu. Skladba se stala klíčovou, podle ní si každý trio pamatoval.

Když po chvíli všechny tři opět uchopily nástroje do rukou, v sále zavládlo ticho.

Megan umístila housle pod bradu a očima dala sestrám pokyn. Přiložily smyčce ke strunám a vzápětí překrásná hudba vyplnila sál. Stejně tak prostoupila jejím tělem, aby mohla dát do skladby vše, co vyžadovala. Sestry, každá z jedné strany, se pohybovaly s rytmem skladby a vkládaly stejně jako Megan veškeré city do překrásné melodie.

Publikum vyčkalo v naprostém tichu, dokud nedozněl poslední tón, pak se opět ozval ohlušující potlesk. Nadšení posluchači jim děkovalo ve stoje.

Megan cítila, jak jí divoce tlouče srdce, když se neustále s vděčností spolu se sestrami ukláněla a potlesk nebral konce.

„Jsem na vás tak pyšná,“ vydechla Angie, když se po chvíli všechny objaly.

„Joshua si také zaslouží obdiv,“ přidala se Chloe. „Napsal pro nás opravdu skvělou skladbu.“

„Děkuju, Chloe,“ ozval se za jejich zády Joshua, který se také přišel ukázat divákům. „Hrály jste skvěle.“

Přistoupil k Angie a se šťastným úsměvem na tváři ji něžně objal v pase a zlehka políbil na čelo. Megan je pozorovala se zasněným povzdechem. Doufala, že se jí také jednou podaří najít spřízněnou duši.

„Hrály jste, děvčata, opravdu skvěle,“ dostalo se jim pochvaly od otce, který se za nimi dostavil do zákulisí. „Mohu být právem na své dcery pyšný. Dokonce mě už přestalo mrzet, že ani jedna nekráčí v mých šlépějích.“

Objal Megan a Chloe, pak však mírně zaváhal, když přistoupil k Angie. Ta ho však bez okolků přitiskla na hrud. Zavřel oči a mírně zaklonil hlavu, jako by si tenhle neopakovatelný okamžik chtěl navždy uložit do paměti. Šest let mezi nimi vládlo napětí, naštěstí poslední rok se jejich vztah začal urovnávat.

„Zdravím vás, otče,“ uklonil se Joshua mírně na pozdrav.

„Jsem rád, že tě vidím, synu.“ Podali si ruce na pozdrav a pak otec ukázal stranou na postarší pár, který trpělivě vyčkával, až je otec představí.

„Děvčata, pamatujete si na pana a paní Wernero-vi?“

„Pamatuju si vás jako malá děvčátka a je až neuvěřitelné, jak nesmírně krásné a talentované ženy se z vás staly,“ usmívala se na ně paní Annie Wernerová.

„Vaše máma by nás byla právem pyšná.“

Jejich otec byl generálním ředitelem společnosti Jigu Corporation, prosperující společnosti elektronických součástí, a Annie byla členem představenstva.

Také bývala nejlepší kamarádkou jejich matky, která před sedmi lety zemřela po marném boji s rakovinou prsu.

„Děkuji, Annie,“ usmála se na ni Megan a pevně jí stiskla s vděčností dlaň. Sestry je obklopily a všechny se přátelsky objaly.

„Chtěl jsem vám také představit našeho nového finančního ředitele,“ rozhlédl se otec kolem sebe zaraženě, „nezdá se však, že by tu někde byl. Zřejmě se zdržel v práci,“ podotkl spíše pro sebe.

„To od něho není zdvořilé,“ zamračila se Annie. „Tvrdím, že ten člověk je příliš arogantní, a to není dobré.“

„Myslím, že zaměňuješ sebevědomí s arogancí,“ opravil ji Minsung, jejich otec. „Bere svůj nový úkol zodpovědně a chce zvýšit úroveň společnosti. Uvidíme, s jakými návrhy přijde.“

„Annie,“ Tim Werner položil manželce jemně ruku na rameno a z toho, jak se nadechl, bylo vidět, že se připravuje na menší proslov. „Dnešní večer patří tomuhle úžasnému triu. Obchodní záležitosti bychom dnes měli odložit stranou.“

„To je pravda,“ souhlasil otec. „Jdeme slavit. Všichni. Děvčata si to zaslouží.“

„Já, tedy...“ mrkla Megan na hodinky a v duchu záúpěla. Měla sotva hodinu na to, aby se převlékla a upalovala do nočního rockového klubu, kde dnes měla pro změnu další premiéru. „Jsem příšerně unavená,“ snažila se vymluvit a na důkaz zívla. „Půjdu si lehnout.“

Otec na ni starostlivě pohlédl. „Zavezu tě domů.“

Okamžitě ji přepadl pocit viny. Nechtěla lhát. Nesnášela to, a to i v případě, že se jednalo o zcela nevinnou lež. Jenže prozatím nechtěla nikomu o svém novém koncertování nic prozradit, zejména když ještě netušila, jestli se bez sester prosadí. Co když dnešní večer skončí naprostým fiaskem?

„To v žádném případě. Běžte slavit, zasloužíte si to. Uvidíme se zítra,“ namítla Megan rezolutně, popadla své věci a zamávala na pozdrav. „Hezky se bavte.“

Během chvíle zmizela rodině a přátelům z očí, aby se v šatně převlékla z večerních šatů do upnutých, potrhanych džinsů a černého přiléhavého trička. Sklonila hlavu a vlasy, které jí v silných vlnách sklouzly kolem hlavy jako pavučina, sepnula a svázala na temeni do vysokého copu. Před zrcadlem si pak zvýraznila oči a namalovala rty rudou rtěnkou. Usmála se na tu neznámou osobu v zrcadle. Aby nemusela nikomu nic vysvětlovat, kvapně vyklouzla ze šatny a zamířila nejrychlejší cestou k autu.

Když konečně opustila parkoviště a vyjela na dálnici, zbývalo jí pětáctýřicet minut. Šlápla na plyn a přejížděla svou cukrově růžovou Carrerou z jednoho jízdního pruhu do druhého, aby získala čas. Živě si dovedla představit, jak ji sestry napomínají k opatrnosti a přitom zdůrazňují, že je dokázáno, že takovou jízdou získá člověk sotva tři minuty času. V tuhle chvíli však byla každá minuta dobrá. Nesnesla by, kdyby na své první vystoupení měla přijít pozdě. Možná na rockovém koncertu se na nějakou tu minutu nehledí, ona však byla profesionální houslistka a v žádném případě nechtěla nechat své publikum čekat. Jenže dva bloky před místem, kde se měl koncert konat, auto vydalo zvláštní zvuk, poskočilo a Megan jen tak tak stačila sjet k okraji vozovky, než motor úplně zkolaboval.

„Ne, ne, tohle ne!“ zaúpěla a zoufale stiskla volant, jako by tím dokázala motor nahodit. Když to nepomohlo, kvapně vylezla z auta a otevřela kapotu, aby zjistila, co se stalo. „Panebože, vždyť ani nevím, co bych měla kontrolovat! Vůbec tomu nerozumím,“ brblala a nešťastně krabatila čelo.

Po chvíli kousek za ní sjelo k okraji vozovky černé Maserati a zastavilo. Díkybohu, že existují dobří

andělé, vydechla s úlevou a natočila hlavu, aby uviděla svého zachránce. Z auta vystoupil vysoký štíhlý muž. Černé vlasy mu spadaly do čela. Jeho černé oči a výrazné lícní kosti ji zaujaly na první pohled. Musela uznat, že vypadá úžasně. Navíc zaznamenala, že se jeho plné rty pohybovaly, byla však natolik uchvácená prvním dojmem, že zapomněla vnímat.

Mírně potřásla hlavou, aby se začala soustředit. „Omlouvám se. Říkal jste něco?“

„Ptal jsem se, jestli nepotřebujete pomoc?“ zeptal se sexy barytonem a postavil se vedle ní.

„Zkrátka to nejede,“ pokrčila rameny a opět nenápadně mrkla s bušícím srdcem na okouzlujícího muže vedle sebe.

„Podívám se na to.“ Rozepnul si sako a vyhrnul si rukávy košile. Okamžitě její pohled upoutaly pevné vypracované svaly na rukou.

„Pokusila byste se nastartovat?“

„Jistě. Omlouvám se,“ zablekotala, nicméně zůstala stát a upřeně zírala na jeho silné ruce.

Uklonil hlavu mírně na stranu a na tváři se mu objevil pobavený úsměv.

„Jistě, už jdu. Hned to zkusím nastartovat.“ Jakmile se ocitla za volantem, rukou si přejela obličej, aby se vzpamatovala. Co to se mnou je, proboha? Kolik mi je? Dvanáct? Vzpamatuj se, holka, kde máš svou hrdost? zlobila se na sebe. Ostatně na takové věci teď nemáš čas. Za chvíli máš koncert. Snažila se přesvědčit samu sebe, napomínala se, povzbuzovala, ale příliš platné jí to nebylo.

Když po chvíli otočila klíčkem a před ní zasvítla palubní deska, okamžitě bylo jasné, co se stalo.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Tohle ne. To snad není pravda!“

Jenže ručička ukazatele nádrže byla nemilosrdná. Auto se nerozbilo, jen došel benzín.

Megan sklonila hlavu a opřela si čelo o volant. Tohle byl ten největší trapas v jejím životě. To se jí teda povedlo!

„Je všechno v pořádku?“

Megan se prudce napřímila. Byla tak zabraná do sebelítosti, že si vůbec nevšimla, že ten dobrý anděl stojí vedle auta a nakukuje do okénka.

„Tedy, hm..., ahoj.“ Cítila, jak jí hoří tváře. Bylo jí jasné, že zčervenala jako rajče.

„Ahoj.“ Koutky úst se mu zvedly do úsměvu. Ten však rychle potlačil, aby zopakoval svou otázku. „Jste v pořádku?“

„Nic mi není, jestli máte na mysli tohle. Jen jsem zjistila, že jsem příšerný idiot. Problém je totiž v tom, že mi došel benzín.“

Prekvapeně povytáhl obočí, když však po chvíli promluvil, hlas měl klidný. „To jsem rád, že jste přišla na to, co s tím autem je.“

„Ano. Děkuju za ochotu. Bylo od vás hezké, že jste zastavil, abyste mi pomohl.“ Neodvážila se mu však podívat do očí. Raději schovala rozpaký za mobilní telefon, aby zavolala taxi. Jenže si uvědomila, že se nachází v Los Angeles, že je sobota večer, a to znamenalo, že žádné taxi nedorazí včas.

„Sakra!“

„Nějaký problém?“ Opět se mu ve tváři objevil nepatrný úsměv.

„Myslím kromě toho, že vám nejede auto,“ dodal.

„Měla bych večer hrát v jednom rockovém klubu v Hollywoodu. Jenže to bohužel vypadá, že to nestihnu.“ Přilepila zoufalý pohled k telefonu a snažila se najít taxi službu, která není v LA tolik známá, a tudíž by mohla být pružnější.

„Rád bych vás odvezl, ale mířím na koncert komorní hudby. Měl bych se tam po představení s někým setkat.“

Tentokrát se pobaveně usmála Megan. „To jste tedy opravdu promeškal. Koncert skončil víc jak před půl hodinou. Stěží tam teď někoho najdete.“

„Sakra!“ utrousil pro změnu dobrý anděl a prohrábl si rukou vlasy. Napřímil se v ramenou, pak se zase sklonil k okénku a usmál se. „V tom případě vás tam můžu hodit.“

Napadlo ji, že by si neměla sedat do auta s někým, koho nezná, ale představa, že by se nedostavila na své první vystoupení v klubu včas, jí působila větší trauma. Zvítězil tedy smysl pro muzikantskou zodpovědnost. Navíc k tomu muži cítila důvěru. Jako by ji vnitřní hlásek našeptával, aby se tuhle příležitost chytila za pačesy.

„Možná se vám to bude ode mě zdát nezodpovědné, ale využiju vaší nabídky.“ V duchu si pomyslela, že doufá, že toho nebude jednou litovat.

„Je mi ctí,“ přikývl galantně.

Popadla housle, vystoupila a nechala zamčené auto na kraji silnice.

Postoupili k jeho vozu a otevřel dveře vedle řidiče. Tohle galantní gesto ji trochu uklidnilo. Kdo kdy slyšel o zločinci s dobrými mravy?

Zadal do navigace název klubu, Topsy Dahlia, a vyjel na vozovku. Megan ho pokradmu pozorovala. Srdce jí tlouklo jako o závod, tentokrát to však nezpůsobily obavy. Nepamatovala si, kdy naposled by ji nějaký muž tak silně přitahoval. Působil na ni jako magnet, což bylo na jednu stranu opojné, na druhou mírně zneklidňující.

„Doufám, že nejste vrah nebo něco takového?“ zeptala se, aby se přinutila myslet na něco jiného než na žádost, kterou v jeho přítomnosti pocítovala.

„Neměla jste se mě na tohle zeptat, než jste nastoupila?“ vrhl po ní pobaveným pohledem.

Zalechtalo ji kolem žaludku. To způsobily jiskřičky smíchu v jeho očích.

„Můžu vás však uklidnit. Nikdy jsem nevlastnil žádnou zbraň, ani sekeru.“

Zasmála se. Jeho odpověď ji opravdu uklidnila, a tak se konečně v sedadle pohodlně uvelebila. „Mimochodem, jsem Megan.“

„Daniel,“ odpověděl a krátce na ni pohlédl. I tenhle krátký pohled způsobil, že jí opět zčervenaly tváře.

„Jsem rád, že jsem tě potkal,“ dodal.

„Ještě jednou děkuju, že jsi mě zachránil.“ Zaujatě si při těch slovech prohlížela ruce, protože najednou pocítila rozpaky.

„Potěšení je na mé straně.“ Jeho hluboký hlas opět rozechvěl každou strunu v jejím těle.

„Co budeš v klubu hrát, jestli se můžu zeptat?“

„Je to vlastně moje první vystoupení tohoto typu. Ještě jsem v rockovém klubu nikdy nehrála,“ přiznala.

„To mě zajímá,“ reagoval upřímně. „To jsou tvoje housle?“ ukázal bradou směrem k houslím.

„Ano, tohle jsou elektrické,“ upřesnila a poklepal na černé pouzdro na klíně. V nich se ukrýval lesklý, červený, elektrický nástroj.

„Rád bych tě slyšel hrát,“ vrhl po ní pohledem.

„Chtěl bys zůstat na koncert?“ Z nějakého důvodu jí to udělalo nesmírnou radost.

„Moc rád. Rozhodně je to ten nejlepší způsob, jak strávit dnešní večer,“ usmál se a tenhle nepatrný úsměv způsobil, že na okamžik zapomněla dýchat. Nic si od toho neslibuj, napomenula se v duchu. Je zkrátka jen zvědavý, jak hraju, nebo jak takový rockový koncert vypadá. To byla ostatně i ona, jelikož na žádném rockovém koncertu nikdy nebyla, natož aby na některém z nich vystupovala.

Teď bylo nejdůležitější, aby na něj dorazili včas. Byla si jistá, že jinak by se dnes nijak zvlášť nepředvedla.

Upřela pohled na palubní desku a očima vyhledala hodiny. Nezávazná konverzace náhle utichla.

„V kolik hodin vystupuješ?“

„V deset,“ zavrtěla se nervózně.

„To stihneme,“ ujistil ji a přidal plyn. Kupodivu ji tentokrát rychlá jízda uklidnila.

Před klubem zastavili tři minuty před desátou. Popadla housle a kvapně vystoupila. „Ještě jednou moc děkuju,“ naklonila se do dveří.

Do klubu vběhla dvě minuty před začátkem. Další minutu promarnila tím, že se snažila v tlumeném světle rozkoukat. Všimla si, že klub je nacpaný k prasknutí. Když tedy zjistila, kde jsou diváci, snažila se odhadnout, kde bude pódium. Vystoupila na něj přesně ve chvíli, kdy jeden z pořadatelů oznámil její vystoupení. Sotva si stačila vytáhnout housle z pouzdra.

„Takže, Megan, je to vaše!“

Cítila, jak jí při chůzi prochází tělem známé rozechvění a mírná nervozita, kterou pocítovala před každým vystoupením. Tentokrát byla na pódiu sama. Světla reflektorů byla tak oslnivá, že sotva viděla hlediště. Podívala se přes rameno, ale sestry tam nebyly, aby ji povzbudily.

Ztěžka polkla a zaměřila pohled na diváky. Světla ji stále oslňovala, začala však rozeznávat publikum, které se tolik lišilo od koncertního sálu. Kupodivu ji to uklidnilo. Zhluboka se nadechla a zavřela oči. Přišli, aby slyšeli její hudbu a neexistovalo nic jiného, co by na světě milovala víc.

Položila housle pod bradu a náhle si byla jistá, že to dokáže.

Hrála úžasně. Publikum jí dodávalo tolik energie, že ji celou vložila zpátky do hudby. Cítila, jak jí vlasy svázané do ohonu lítají ve vzduchu tam a zpátky, jak se nakláněla do rytmu. Hudba ji doslova celou obstoupila a při hraní dosahovala závratných výšek. Ty nejvyšší tóny hrála se zběsilou rychlostí.

Publikum reagovalo okamžitě. Vnímalas jejich nadšené výkřiky a aplaus po každém takovém výstupu. Na chvíli její hudba utichla, aby dala prostor kytarovému sólu, vzápětí je opět přitiskla pod bradu, aby pokračovala.

Když dohrála, zvedla ruce nad hlavu, v jedné smyčec, v druhé housle a užívala si úžasnou atmosféru, která v klubu zavládla. Publikum bylo ohlušující.

„Děkuju, byli jste úžasní,“ poděkovala s mírnou úklonou a stále ještě plná adrenalinu opustila pódium. Cítila, jak jí kapky potu stékají po čele a zádech.

Dokázala to! Pocítila tak ohromnou radost, že si musela bezděky zakrýt ústa, aby nevykřikla nahlas. Zavřela oči a zaklonila hlavu. Snažila se tenhle kouzelný moment vstřebat.

„Byla jsi úžasná!“

Otevřela oči a prudce se otočila. Za ní stál její dobrý anděl Daniel a opíral se zády o stěnu. Ruce měl zkřížené na prsou.

„Tak jsi tu přece zůstal,“ usmála se a uvědomila si, že jí to udělalo ohromnou radost.

„Říkal jsem, že neznám lepší způsob, jak strávit tenhle večer. A měl jsem pravdu.“ Odlepil se od stěny a zamířil k ní.

Kvapně uklidila housle do pouzdra.

„Opravdu? Jak to?“

Přistoupil k ní a upřel na ni obdivný pohled. Krev v jejím těle dosáhla bodu varu.

„Chtěl jsem tu zůstat kvůli tobě.“

Instinkt je dobrá věc, ovšem občas může nasekat paseku. Možná to také způsobila vysoká hladina adrenalinu, ale ať už to bylo cokoli, Megan se náhle přistihla, že se mu pověsila kolem krku, prsty zabořila do jeho hustých vlasů a rty přitiskla k jeho.

Přičetla mu k dobru, že ani na vteřinu nezaváhal a pevně ji jednou rukou uchopil v pase a druhou